

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΑΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΑΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Τὰ τραγούδια που δημοσιεύουμε πιο κάτω, εινε βέβαια σε καθαρεύουσα τὸ περισσότερο, μὰ εινε τόσο ομορφότακα, τόσο ξεγνατα καὶ τόσο χαριτωμένα, ὥστε θὰ ἦταν κρίμα νὰ σὺς τὰ στερήσουμε, ἐπ' ὅσον μάλιστα σὲ καμμιά ποιητικὴ ἀνθολογία δὲν ἔχουν συμπεριληφθῆ. Εινε ἔργα τοῦ γνωστοῦ θεατρικοῦ συγγραφέως, τοῦ αειμνήστου Δημ. Κορομηλῆ. Ἀνεχθῆτε τὴ γλώσσα τῆς ἐποχῆς ποῦ ἐγράφησαν (1872), καὶ ἀπολαύσατέ τα :

Στὸ γαϊδοῦρι τοῦ καβάλλα
Τραγουδώντας κ' εὐθυμία
Ἔνας μωλονῶς πιάλλει
Πήγαινε στὴν πολιτεία
Ν' ἀγοράσουμε τρεῖς
Γιὰ τοῦ μύλου τὴ δουλειά.
Μὰ ἐκεῖ ποῦ πιαλοῦσε
Ἐίδε ἕνα παλληκαρι
Ποῦ κρυφὰ περιγελοῦσε
Τοῦ γαϊδάρου τὸ καράκι
— Βρέ, τοῦ λέει, τί γελᾷς ;
Τί κρυφοπεργελᾷς ;

— Δὲν μοῦ λέγεις μπαταζάνη,
Ποῦ οἱ δὲς σὰς πᾶτε τὰρα ;
— Νὰ σοῦ πῶ παλληκαράκι,
Πάμε, γυνίε μου, μὲς' στὴ χώρα
Ν' ἀγοράσουμε τρεῖς
Ἄχρα... γιὰ μᾶς τούς τρεῖς !.

Νὰ τώρα κ' ἔνα πιὸ χαριτωμένο :
'Ισπανὸς τις πεσοδρόμος, κροκοπιακὸς, ἀσθμαῖνος,
Μὴ δυνάμενος ὁ τάλας ἐκ τοῦ κόπου νὰ δδέυση
Νύκτωρ ἦλθεν εἰς χωρίον ἕνα διανκτεροῦν
'Ἄλλὰ τὸ ξενοδοχεῖον εὔρε κατακεκλισμένον.

Τί νὰ πράξῃ ; Νὰ παρέλθῃ ; Εἰς τὸν κόπον δὲν
ἄντιχει...
'Ἄλλ' τί ; Νὰ κωδωνισῇ ; Τοῦτο καὶ ἀποφασίζει
Καὶ ἰδοὺ αὐτὸς ἐν τάχει κρούει, κρούει, κρούει,
Καὶ εἰς τὸ χωρίον διὸν θεοῦν ἰσπανικὸν παρέχει.

Τέλος μετὰ μίαν ὥραν ἐγεθθεῖς ὁ ξενοδόχος
Τὰς βαθύνοντας καταβαίνει κα' ὀπισθεν τῆς θύρας
ἔμνον
'Απευθύνεται ὀργίλος πρὸς τὸν Θεορβοῦντα
ἔξνον :
— Τίς ὁ ταρξίας εἶνε ;... Τίς μ' ἐξύνησεν ἀ-
[στόχος ;...]

Καὶ ὁ Ἴσπανὸς τοῦ εἶπε : — Ἐινε ὁ λαμπρὸς
[ἰπλότης
'Δὲν Ἄφρονος, Πέτρος, Παῦλος, Ραφαήλ, Βαρ-
[θολομαῖος,
'Ιωάννης, Φερδινάνδος, Πίος, Αὐγουστος, Φαλ-
[μαῖος,
'Δουξ τῆς Νέας Καστιλλίας, ἀρχιδουξ τῆς Μπα-
[ρακώτης !...]

— Ἄ! ὁ τάλας ἀπολέσθη! ἀναφώνησεν ἐκεῖνος,
'Κύριε, μὲ συγχωρεῖτε, εἰς τὸ ἔπακρον λυποῦμαι
'Ἄλλὰ κατὰ δυστυχίαν καὶ τῶν σταθλῶν μου στεροῦμαι
'Ἰνα παρ' ἐμοὶ ξενίσω τὸ φρικῶδες τοῦτο σῆμος !...]

Καὶ τὸ τρίτον :
'Ἡ δέσποινα Φρόσω εἰσέτι ἀκμαία
'Ἡς σύζυγος ἦτο Θεοσίτης παχὺς
'Ἡπόρει μεγάλος πρὸς τὸ ὄραϊα
'Ἡ κόρη αὐτῆς.
Καὶ εἶλεγ' εἰς φίλην : — Τὸ πεῖγμα πῶς ἔχει ;
'Μ' ἔμένα καθόλου δὲν μοιάζει !... — Χί ! χί !
Τῆς εἶπεν ἡ φίλη, ἡξέρουν τί τρέχει,
'Φιλτάτη ψυχῆ...]

'Εξόκειλες ἴσως ;... — Ἐγὼ ; — «Σὺ», — «Ἀπ'ατὴ !...
'Εγὼ !... Πῶς ; — «Κατὰ λάθος καὶ μὴ ἀθυμῆς».
— 'Ομνῶ... — Πρὸς τί ;... — «Ὡ ! ποτε παμφιλτάτη,
'Ποτέ... Βλασφημῆς !...
— «Ε ! ἔ ! κατὰ λάθος ἐν ἄλλω κοιτῶνι
'Κατ' ὄναρ, τίς οἶδε ;... — «Τί λέγεις ; Ριγῶ !...
— Τὸ ἔπαθα γὰρ !... — «Σὺ ; — «Εγὼ !... — «Ἦσουν μόνη ;
— Σιὰ τις κ' ἐγὼ !...]

Καὶ τὸ τέταρτον καὶ χαριετώτατον :

Κακαμᾶς ὁ παντοπώλης ἀποκτησᾶς θυ-
[γατέρα
Πῆγε εἰς τὸ Ἀμμαρχειῖον
'Ἰνα τὸ μικρὸν παιδίον
Καταγράψῃ σὰτ μητρώα καὶ δηλώσῃ τὸν
[πατέρα.
Τέλος δταν κατεγράφη τοῦ μωροῦ ἡ γε-
[νεθλία
'Ὡφειλε νὰ ὑπογράψῃ
'Ἄλλ' ἀντὶ ἀπλῶς νὰ γράψῃ
Τ' ὄνομά του, ὑπογράφει : «Κακαμᾶς
[καὶ Συντροφία !...]

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ναλαμβάνουμε, περιζήτητο. Μὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη κανεὶς δὲν τοὺς πρόεψε. Πολλὰς φορὸς, ὁ Μωρὸς Οὐτρίλλο γυροῦσε ἀπὸ τὸ προῖ ὄς τὸ βράδι τὰ εἰσφορα καλοποικεῖα τῶν Παρισίων γιὰ νὰ πωλήσῃ ἕνα πίνακά του δσα-δσα, ἔστω καὶ σαράντα καὶ τριάντα καὶ εἰκοσι φράγκα — χρειαζότανε, βλέπετε ; χροῖματα γιὰ νὰ πᾶν ! — Τοῦ κάκου όμως ! Ὅλοι οἱ παιδαποῖλοι τὸν κοροῖδευαν. Δὲν τρελλάθθηκαν, οἱ ἄνθρωποι, νὰ πετάξουν τὰ λεφτὰ τους ἀγοράζοντας αὐτὲς τίς μονιζούρες !

Καλὰ, θὰ μᾶς ρωτήσετε, δὲν εἶχε ὁ Οὐτρίλλο κανένα φίλο νὰ τὸν συμβουλεύσῃ, νὰ προσπαθῆσῃ νὰ τὸν τραβῆξῃ ἀπὸ τὸν κατήφορο αὐτόν ; Φαίνεται πως δὲν εἶχε. Τὴ μητέρα του δὲν τὴν ἀκουε ποτέ, καὶ ὅσο γιὰ τοὺς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι ἔκαναν ὀπωδήποτε διὲ ἐνδιαφέρονται γι' αὐτόν, δὲν τοὺς ἐπέτρεπε νὰ τοῦ κῆνον τὴν παρικομῆ παρατήρησῃ. Καὶ ἂν ἐκεῖνοι ἐπέμειναν... τοὺς ἔσπαιε σὸ ἔξλο. Ἰδίως δταν ἦτανε μεθυμένος.

Ὅτὸσο βρέθηκε ἕνας ἀγαθὸς ἄνθρωπος, ἕνας πρῶνι ἀστυνόμος καὶ ὀτερον ταβερνιάσης, πωλητῆς εἰκόνων καὶ ζωγράφος μαζὺ, ὁ κύριος Γκαί, ὁ ὁποῖος ἀγάπησε πραγματικὰ τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ ζωγράφο, τὸν ὁποῖο διὰς περιφρονῶσανε καὶ τοῦ προσέφερε φιλοξενία στὸ σπίτι του. Ὁ Μωρὸς Οὐτρίλλο δέχθηκε πρόθυμα. Ἐγκατεστάθη στὸ σπίτι τοῦ ἀγαθοῦ ταβερνιάση καὶ ζωγράφου, πληρώοντας τὸ νοίκι του καὶ τὸ φαί του μὲ διαφόρους πίνακας, τοὺς ὁποῖους ὁ κ. Γκαί καταλάβαινε καὶ θαύμαζε γιὰ τὸ χρῶμα καὶ τὴν ψυχὴ τους... Ὅταν όμως ὁ λαμπρὸς αὐτὸς ἄνθρωπος δοκίμασε κάποτε νὰ συμβουλεύσῃ τὸν Οὐτρίλλο νὰ πᾶν γιὰ πᾶν, ὁ ἀτίθασος ζωγράφος θυμῶσε κα' ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι του.

Ὅχιτὸ δλοῦλῃος μέρους τὸν εἶχανε χιμένο. Τὴν ἐνάτη, ξαναγῶρισε στὸ σπίτι τοῦ Γκαί — ντρέποτανε νὰ πᾶν σὸ σπίτι τῆς μητέρας του — ὁ ἔλειναι καὶ ἀειοπάχυντα γάγια... Τὰ ροῖχα του ἦτανε λιπαρωμένα καὶ κομμελασμένα, δὲν φοροῦσε παπούσια, ἦταν ἀνίφοτος καὶ μασημεθυμένος... Ποὺς ἔβρισε ποῦ νὰ εἶχε κοιμηθῆ τίς ὀκτὸ αὐτὲς μέρες ὁ Οὐτρίλλο, ὁ μεγαλιέτερος σήμερα ζωγράφος τῆς Γαλλίας ! Ἰσοὺς αὐτοὺς ὀρόνος, ἴσοις κάτω ἀπ' τὴ γέφυρα τοῦ Σηκοῦαν, μαζὺ μὲ διὰ τὰ κοινωνικὰ ἀποβράσματα τῶν Παρισίων, μαζὺ μὲ κλέφτες καὶ δολοφόνους !...

Πλησίασε τότε τὸν κ. Γκαί δειλὸς καὶ συνεσταλμένος καὶ τὸν ρώτησε :

— Θέλετε νὰ μὲ ξαναπαῖρατε στὸ σπίτι σας ;
'Ὁ κ. Γκαί τὸν ξαναδέχτηκε, πρόθυμα, στὸ σπίτι του, καὶ γιὰ περισσώτερη ἀσφάλεια τὸν κλειδῶσε σ' ἕνα δωμάτιο... Ὁ Οὐτρίλλο πέρασε ἡνυχος δυὸ-τρεῖς μέρες. Τὴν τετάρτη ζήτησε κρεῖσι. Ὁ κ. Γκαί δὲν τοῦ ἔδωσε. Τότε, πῆρε κα' ἐκεῖνος ἕνα μπουκάκι μὲ κολώνια ποῦ βρισκότανε στὸ δωμάτιό του καὶ τὸ ἀδειασε ὀλόκληρο !

Στὸ προσεχές, θὰ συνεχίσουμε τὴν ἐξιστόρησῃ τοῦ μαζυμικοῦ Γολγοθᾶ τοῦ Μωρὸς Οὐτρίλλο, μὲ χαρακὴ ηριστικὰ ἀνέκδοτα τῆς ζωῆς του.

ΤΑ ΕΣΥΓΙΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

'Ἐνος φροσῆρ πλούσιος κτηματίας δημοσίεουσε κάποτε στὶς ἐφημερίδες μὴ ἀγγελία, διὰ τῆς ὁποίας ὀπόσθουαν εἰκοσι χιλιάδες φράγκα σὲ κείνον ποῦ θὰ κατάφερνε νὰ τὸν κῆνι... μονόφθαλμο !... Οἱ ἔξυπνοι όμως ποῦ πῆγαν νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν γιὰ νὰ κερδίσουν τὴν ἀμοιβή, εἶδαν κατὰπληροῦ, πῶς ὁ πλούσιος αὐτὸς κτηματίας ἦτανε...στραβὸς καὶ ἀπὸ τὰ δύο μάτια !...

'Ἡ σκηνὴ σ' ἔνα πρακτορεῖο γάμων :
— Ἐτὶ τέλος ! μᾶς βρήκαμε τὴ νύφη ποῦ ζητοῦσατε, λέει ὁ διεθυντῆς τοῦ πρακτορεῖου σ' ἕνα νεαρὸ δανδῆ. Εἶνε μιά ὀρφανὴ εἰκοσι ἔτων...
— Πολὺ καλὰ. Ὡμορφῃ ;
— Καθόλου. Τέρας !... Μὰ ἔχει 500.000 φράγκα προίκα. Καὶ εἶνε καὶ φθισικὰ...
— Ἄ ! λαμπρὰ ! Μὰ εἰσθε βέβαιος ὅτι εἶνε φθισικὰ ;
— Ἀπολύτως. Σᾶς τὸ ἐγγύμματι.
— Ἐ ! τότε τὴν πένω !...

'Ὁ γιαντὸς Χ...περπατοῦσε μιά μέρα σ' ἕνα δημόσιο κηπὸ μ' ἕνα φίλο του. Ἄεφα, βλέπει νύχρηται ἀπὸ ἀντικεῖνος ἕνας μελαγχολικὸς καὶ σύνφορος κύριος. Μόλις τὸν εἶδε ἀπὸ μακρὰ ὀγιαντὸς, γύρισε ἀμέσως ἄλλοῦ τὸ κεφάλι του, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴ συνάντησῃ.

'Ὁ κύριος αὐτὸς μὲ εἶχε φωνάζει κάποτε νὰ δᾶ τὴν πεθερὰ του ποῦ ἦτανε βαρὰ ἀρρωστη, ἐξήγησε στὸ φίλο του, δταν παρέκαψε τὸ σκοπελῶ.

— Καταλαβαίνω... καὶ σὺ θὰ τὴν ξέκανες !
— Ἀνεαντίας... τὴν ἔκανα καλὰ, χωρίς νὰ τὸ θέλω. Γι' αὐτὸ ντρέπομαι τώρα νὰ κιντᾶω στὸ πρόσωπο τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ ἄνθρωπο !...

